

Я...

Василь Симоненко

Він дивився на мене тупо
Очицями, повними блекоти:
— Дарма ти себе уявляєш пупом,
На світі безліч таких, як ти.

Він гримів одержимо і люто,
І кривилося гнівом лице рябе,
Він ладен був мене розіпнути
За те, що я поважаю себе.

Не стала навколішки гордість моя.
Ліниво тягласья отара хвилин...
На світі безліч таких, як я,
Та я, їй-Богу, один.

У кожного "Я" є своє ім'я,
На всіх не нагримаєш грізно,
Ми — не безліч стандартних "я",
А безліч всесвітів різних.

Ми — це народу одвічне лоно,
Ми — океанна вселюдська сім'я.
І тільки тих поважають мільйони,
Хто поважає мільйони "я".